

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Městský soud v Brně**, se sídlem v Brně, Polní 39, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2014, č. j. 30 A 7/2013 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále „stěžovatel“) se kasační stížností, v níž obecně polemizuje s rozhodovací činností krajského soudu a vyjadřuje s ní nesouhlas, domáhá zrušení usnesení Krajského soudu v Brně (dále „krajský soud“), kterým bylo zastaveno řízení o žalobě pro nezaplacení soudního poplatku.

Aniž by považoval Nejvyšší správní soud za nutné rekapitulovat obsah kasační stížnosti, konstatuje, že je na místě posoudit ji v intencích ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Je-li totiž kasační stížnost podána proti usnesení soudu, kterým bylo řízení zastaveno, přichází v úvahu zabývat se toliko tím, zda soud tak učinil v souladu se zákonem, resp. zda zde existovaly relevantní zákonné důvody pro takový postup, který má za následek odepření soudního přezkumu.

Z předloženého spisu krajského soudu vyplývá, že stěžovatel byl řádně vyzván k zaplacení soudního poplatku z podané žaloby; následně požádal o osvobození od

soudních poplatků. Usnesením ze dne 8. 3. 2013, č. j. 30 A 7/2013 - 14, krajský soud osvobození od soudních poplatků v řízení o žalobě stěžovateli nepřiznal a stěžovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku. Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 6. 2013, č. j. 5 As 32/2013 - 13 tak, že ji zamítl. Dospěl přitom k závěru, že u stěžovatele existují zvláštní okolnosti, jež vedou k závěru, že v jeho případě je na místě výjimečně využít oprávnění k soudnímu uvážení a osvobození od soudních poplatků nepřiznat (viz odůvodnění cit. rozsudku).

Krajský soud následně po rozhodnutí zdejšího soudu, zastavil řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku. Stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné namítá, že nebyl krajským soudem opětovně vyzván k úhradě soudního poplatku.

Obsahuje-li usnesení o neosvobození od soudních poplatků též výzvu k zaplacení soudního poplatku ve stanovené lhůtě, je podáním kasační stížnosti proti tomuto usnesení tato výzva konzumována, resp. stává se neúčinnou. Je proto povinností krajského soudu vyzvat žalobce po doručení rozhodnutí o kasační stížnosti opětovně k zaplacení soudního poplatku, určit mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučit jej o následcích nezaplacení (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 75/2008 - 77). Pokud tak krajský soud neučiní a řízení o žalobě bez dalšího zastaví, dopustí se vady řízení, která může mít vliv na zákonnost usnesení o zastavení řízení [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.].

Z předloženého spisu krajského soudu zdejší soud ověřil, že v projednávané věci krajský soud popsáním způsobem nepostupoval. Dopustil se tedy vady řízení, neboť stěžovatele znovu nevyzval k zaplacení soudního poplatku. Po zvážení všech okolností případu stěžovatele a dalších okolností známých zdejšímu soudu z úřední činnosti, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tato vada nemohla mít vliv na zákonnost usnesení o zastavení řízení.

Nejvyšší správní soud bral v potaz zejména extrémně vysoký počet sporů, které stěžovatel před krajskými soudy, jakož i Nejvyšším správním soudem vede (přitom ve značné míře se jedná o zjevně šikanozní způsob uplatňování práv stěžovatele před soudem, stěžovatel opakovaně uplatňuje stejný postup jako ve věci nyní projednávané, tzn. soudní poplatek neuhradí a žádá o přiznání osvobození, které mu zpravidla není přiznáváno); stěžovatel je tedy s formálními podmínkami podání žaloby včetně povinnosti zaplatit soudní poplatek velice dobře obeznámen, a konečně okolnost, že poučovací povinnost soudu plynoucí z § 36 odst. 1 s. ř. s. se v případě stěžovatele v převážné většině sporů, které před správními soudy vedl, ukázala být nadbytečnou a formální, neboť soudní poplatek stěžovatel ani po opakované výzvě stejně nikdy neuhradil. Kromě toho soud poukazuje na skutečnost, že od právní moci rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 5 As 33/2013 - 13 (1. 7. 2013), do právní moci usnesení krajského soudu o zastavení řízení (19. 6. 2014) uplynul téměř rok, během něhož mohl stěžovatel soudní poplatek uhradit.

Nejvyšší správní soud dospěl s ohledem na výše uvedené k závěru, že případná opakovaná výzva krajského soudu k zaplacení soudního poplatku a stanovení nové lhůty by neměla valného praktického významu, neboť vyjádření a dosavadní chování stěžovatele

pokračování

naznačují, že soudní poplatek hradit ani nehodlá. Stěžovatel ostatně sám nečiní sporným to, že by soudní poplatek zaplatil. Usnesení krajského soudu, který zastavil řízení o žalobě pro nezaplacení soudního poplatku, aniž by opětovně stěžovatele k jeho úhradě vyzval, z hlediska práva ob stojí. Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k výše uvedenému zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady přesahující jeho běžnou činnost nevynaložil, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. srpna 2014

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu